

només deu escons de la majoria absoluta, cosa que li permetria de governar amb acords esporàdics amb Compromís i Esquerra Unida, o només amb els segons i amb el suport esporàdic dels primers.

La separació. Al seu escenari ideal, ni Alarte ni Puig mai no han pensat en un govern de coalició amb Compromís. La idea de tenir com a vice-president d'un hipotètic govern alternatiu Enric Morera no els fa el pes, una sensació que només atenua una mica la possible presència de Mònica Oltra al capdavant de la coalició ecosocialista-nacionalista. Un dels dos serà el candidat de Compromís del 2015, però sembla improbable que competesquen cara a cara en unes primàries. És més recomanable un pacte previ que no una disputa pel vot de cada afiliat.

Els socialistes se senten molt més a prop de Marga Sanz i d'Ignacio Blanco, els dos referents d'Esquerra Unida. Encara més a prop del segon, portaveu de l'executiva i diputat revelació de la legislatura, però que no pertany al PCPV. El bon resultat de Sanz el 2011 i el fet que ella sí que en forme part duen a pensar que, en efecte, els comunistes —clarament majoritaris— tomaran a confiar-hi.

Curiosament, la relació d'EUPV amb Compromís ha millorat molt. No era gaire difícil, però sobta la sintonia que han aconseguit després de la traumàtica eixida dels primers del Compromís primigeni, el del 2007, que acabà amb l'expulsió de Mònica Oltra i Mireia Mollà. De fet, semblen repartir-se els papers: Esquerra Unida denuncia la despesa de la Ciutat de les Arts i les Ciències i els honoraris que n'ha percebut Santiago Calatrava, mentre Compromís promou campanyes contra el gran premi de València de fórmula 1 i a favor de “rescatar persones”.

De les tres formacions, Compromís és la menys amiga de parlar d'un futur tripartit. Enric Morera mateix, la vespra del debat de Valencians pel Canvi, va avisar que qualsevol pacte exigirà que els socialistes demanen “perdó públic per tot el mal que ens ha fet [als valencians]”. I a Twitter, la seua esposa, mentre se celebrava l'acte, va referir-se a Puig com “el gos de Lerma”. L'endemà, l'al·ludit no hi donava cap importància. Sap que, si no, serà impossible completar aquest triangle de Rubik.

Victor Maceda

“M'agradaria encapçalar la llista de Compromís”

Mònica Oltra, la diputada valenciana més popular de l'oposició, no sols està convençuda que el canvi és possible, sinó que el considera probable.

Procedent d'Esquerra Unida, actual portaveu adjunta de Compromís i molt valorada pel PSPV, opina que “parlar de tripartit resulta arrogant”. “Escenificar-ne un és impostura pura”, remata.

Tot fa pensar que a Alberto Fabra, que impulsa la regeneració ètica del PPCV, li costarà més de guanyar les eleccions que no al seu antecessor, Francisco Camps, que s'hi va presentar com a encausat.

—Des del 2007, que s'ensumen temps de canvi. L'acumulació de poder del PP només podia acabar d'aquesta manera: l'autoritarisme, el control ferri dels mitjans i de la societat, el nepotisme... Tot allò ens ha dut on som ara, que no sols és l'avantsala d'un canvi de govern. Som a punt d'assistir a la podridura del PP i al desballestament de tota la seua estructura. El 2007 Camps ja vivia fora de la realitat i el seu partit era triomfalista i no tocava de peus a terra. A les dues

eleccions del 2011 van perdre vots i ara comencen a podrir-se. Recullen els fruits que van llaurar aleshores.

—De Camps a Alberto Fabra, quins canvis heu percebut?

—Els efectes del totalitarisme ens impacten tant com abans, no hem notat gaire res. Preguntem i no ens responen, demanem contractes de la Generalitat que no ens faciliten... De canvi, no n'hi ha hagut! Fins i tot em resulta més lacerant la hipocresia de dir que seràs transparent i no ser-ho. Fabra tan sols ha defenestrat qui el molestava dins el partit. No ha destituït Rafael Blasco com a síndic, i va dir que ho faria, si acabava encausat.

—L'ha rellevat temporalment, fins que l'encausen oficialment.

—Blasco seu al seient del síndic alhora que Rafael Maluenda exerceix com a síndic en funcions, una figura inexistent al reglament de les Corts. La causa de la cooperació ja ha arribat al TSJCV i Fabra encara es nega a destituir Blasco... No ha millorat Camps de manera sensible.

—**Amb Camps, la gestió de la crisi econòmica hauria estat molt diferent?**

—Tenint en compte que vivia fora de la realitat, calcule que hauria anat delirant, com en tota la darrera etapa. Però, siga com siga, el desig de trinxar els altres i de col·locar els seus no ha canviat gens ni mica, amb Fabra. L'opressió del poder, s'hi manté. És clar que la seua situació personal és més bona que no ho era la de Camps: Fabra no ha estat encausat, de moment no s'ha trobat esguitat per cap cas de corrupció... Tot i que, als calaixos, sembla haver-hi alguna cosa. Potser per això no ha volgut destituir Blasco.

—**Els calaixos del despatx de Blasco amaguen informacions compromeses per a Fabra?**

—Probablement. És possible.

—**Un deute de més de 22.000 milions d'euros, superior al 20% en relació amb el PIB, 700.000 desocupats, les grans entitats financeres en mans d'uns altres... Quin caramellet, governar així. Pagaria la pena de fer-ho?**

—De marge de maniobra, no en tindríem molt. O plantem cara al dogma neoliberal que ha quedat blindat a la Constitució, o patirem de valent. Caldria saber si el problema és el dèficit públic o el deute privat, si la culpa és de l'endeutament de les administracions públiques o de la recessió. Cal invertir la dialèctica i frenar el poder financer que ens duu al clot. Tot això pot fer-ho una comunitat autònoma? No. Però hi ha un cert marge a l'hora de tenir un sistema financer més redistributiu: Fabra continua perdonant l'impost de successions a les rendes més altes, l'impost de patrimoni... I no t'ho pots permetre quan augmentes la pressió a les classes mitjanes i baixes. I també pots eliminar assessors i la fórmula 1, per a evitar retallades als serveis públics.

—**Però la magnitud de les retallades és molt més gran que no la despesa en fórmula 1 i en assessors. La sanitat i l'educació, a més, representen el 80% de la despesa de la Generalitat Valenciana: els partits progressistes us podeu comprometre a no fer-ne cap, de retallada?**

FRATS I CAMPS

—Hauríem de poder comprometre'ns-hi, però abans caldria analitzar els comptes. Sí que pararia atenció a les rendes més altes i els diria —als Roig, Lladró i companyia— que han d'aportar molts més diners. Quant a la sanitat, n'hi ha que abans tenien un cap i ara en tenen cinc: no hi pot haver més generals que tropa, cosa bastant estesa a l'època del PP per a comprar voluntats i controlar la societat. El malbaratament dels recursos ha estat evident, i la fórmula 1 n'és un exemple ben clar: sospitem que a la primera edició van fer una martingala amb les entrades i que, amb diners públics, en regalaren moltes. De balafiaments com aquest, en 17 anys de governs del PP, n'hi han hagudes a cabassos. Han fet miques el mite que la dreta gestiona més bé l'economia: han fet servir els diners públics per a fer electoralisme, no per a fer política, i ara la política se'n ressent.

—**La rescissió del contracte de la fórmula 1 seria la vostra retirada de l'Iraq? Seria la primera mesura que prendríeu? El trencaríeu tot i que, costé gairebé tant com respectar-lo?**

—Sí. Hauríem de fer-ho, com també reobrir la investigació de l'accident de metro del 2006... En el cas de la fórmula 1, dubte que calga pagar res: es pot obrir un expedient de lesivitat, és un contracte lesiu per als interessos generals i pot passar com quan es declara un deute il·legítim. Imagineu-vos que el contracte l'hagueren signat per a cent anys!

—**Al debat organitzat per Valencians pel Canvi, PSPV-PSOE, Compromís i EUPV van avançar que, si governen, recuperaran les concessions privades de la sanitat. És il·lusionisme?**

—És un imperatiu. Hem de recuperar els serveis públics de la mentida de la dreta, que diu que és més barata la gestió privada. El 25 d'abril, el vice-president [José] Ciscar va anunciar que la sanitat valenciana requeria 500 euros per cada ciutadà i va proposar de privatitzar-ne la gestió. Els hi posarà l'empresa privada, els 500 euros per cap? És així, com la dreta alimenta els seus mals cognitius i els seus dogmes. La sanitat més privatitzada del món, la dels EUA, és la més cara. Tot plegat forma part del saqueig, i

per això Compromís ara preguntem molt per empreses com Capio, Atitlan... Ja ens importa poc quin ha estat el forat de la Ciutat de les Arts i les Ciències, ho sap tothom: hi podem escudellar tant com vulguem, però a mi, personalment, m'interessa més d'evitar els saqueigs futurs. Ara ens centrem en els empresaris que veuen la sanitat com un lloc on invertir els diners que abans esmerçaven en construcció, grans esdeveniments i recollida del fem. Uns empresaris que no sols aspiren a la gestió, sinó que volen fer-se càrrec del personal, a fi d'acomiar-ne. Volen desprestigiari la sanitat pública, que la gent contracte una assegurança privada i aconseguir, a poc a poc, de desmantellar l'estat social. En canvi, l'hospital de la Ribera, de gestió privada, és més car per al contribuent que no qualsevol altre de gestió directa.

—A Compromís impulseu la campanya “Rescatem persones”: demaneu que caiguen els bancs i que “fem com a Islàndia”. Hi som comparables? Ells són 300.000 habitants, i nosaltres cinc milions. Ells són un estat indepen-

dent, i el País Valencià, una autonomia inserida a l'estat espanyol i la UE.

—És que podríem fer-ho a tot Espanya. No poden retallar-se 10.000 milions d'euros en sanitat i aportar-los, conjuntament amb molts més milers de milions, als bancs que han fet fallida. L'Argentina ja ho va fer, i li ha anat molt i molt bé. No pot ser que l'economia mundial siga controlada pel poder financer.

—**Enric Morera insisteix que Compromís s'oposa al sistema vigent i que aspira a transformar-lo. Els d'Iniciativa del Poble Valencià, amb un pes menor a la coalició, heu marcat el pas al Bloc, en aquest sentit.**

—El lema “Rescatem persones” és de Joan Baldoví, el va fer servir a les eleccions generals, ens va agradar i vam idear-ne la campanya. Sí que crec, però, que ens hem fet molt permeables els uns als altres: Morera ha incorporat això com nosaltres hem incorporat la petita i mitjana empresa, a què giràvem l'esquena: són al sac de la classe assalariada, al mateix sac nostre. El petit capital també té en contra seu els grans empresaris i els de l'Íbex 35. Amb tot, com que és el partit majoritari de la coalició, la influència més gran és la del Bloc. Hem incorporat el discurs verd, també, i sovint te n'adones, de com ha canviat allò que tu tenies, havent-se barrejat amb el dels altres. Ens hem permeabilitzat, i ja m'agrada.

—**Existeix el PPSOE?**

—En algunes qüestions, sí. El PPSOE no acostuma a funcionar, però sí en qüestions troncales. Zapatero va fer la llei de dependència i va acabar acceptant el dogma neoliberal... No pots rescatar bancs en comptes de persones i tot seguit concedir una almoina de 400 euros perquè la gent sobrevisca. A la fi, ni tan sols els la podràs donar, perquè aquells són insaciabls i en voldran més.

—**Què us separa dels socialistes?**

—A alguns, el mur ens va caure a sobre i vam haver de treure'ns la polseguera: els partits postcomunistes i provinents del socialisme real, com L'Esquerra a

“El 2015, el PSPV ja haurà fet vint anys de penitència, no crec que haja de disculpar-se de res”

Alemanya o Syriza a Grècia, en són bons exemples. A la socialdemocràcia, en canvi, el mur els va caure al costat, i la pols, encara no se l'han tret. Em sembla que els partits socialdemòcrates no són conscients de la polseguera que porten al damunt. Ells no s'han reinventat, del mur ençà, i nosaltres sí: o ens llevàvem els enderrocs o ens ofegàvem per sempre. És clar que el PP i el PSOE no són la mateixa cosa, votem amb els socialistes el 90% de les vegades, però el 10% té a veure amb qüestions cabdals. Que miren el Pasok i n'extraguen conclusions.

—**Trobeu que el PSPV de Puig és diferent del PSPV d'Alarte?**

—De canvis, n'hi ha, però no sé si gaire bons: han tret algunes peces per a fer-n'hi entrar unes altres, però el discurs és si fa no fa el mateix d'abans.

—**I entre el nou síndic, Antonio Torres, i Alarte, que el va precedir?**

—[Esbufega.] Sí. Cadascú té el seu estil, però... En essència, pense que han canviat poques coses.

—**Morera ha escrit al seu blog que el PSPV-PSOE, abans d'arribar a qualsevol entesa de govern amb Compromís, haurà de demanar disculpes.**

—El PSPV no ha de demanar disculpes, només ha de canviar. De disculpes, n'haurien de demanar Camps, el PP, tots els seus encausats... El 2015, el PSPV ja haurà fet vint anys de penitència a l'oposició, no trobe que hagen de disculpar-se de res. No n'hem de parlar, d'ells. Hem de centrar-nos a fer les coses com cal.

—**Coneixeu bé Esquerra Unida, d'on va eixir dient que l'ambient hi era irrespirable. Amb Marga Sanz i Ignacio Blanco, EUPV és més digerible que no la de cinc anys enrere?**

—Sempre han estat més digeribles al costat que no a sobre teu... [riu] Però bé, no hi tenim cap problema. Coincidim en el 99,99% de les votacions, encara que hi haja coses que ens diferencien. En escoltar-los, sent que nosaltres hem crescut i hem sabut modernitzar l'esquerra, estem en sintonia amb l'avui alhora que som coherents amb l'ahir.

—**Alguns suggereixen que Compromís pot fer el sorpasso al PSPV. Us fa vertigen?**

—El vertigen, me'l provoquen les enquestes. No m'agraden les xifres. Resten tres anys per a votar, no hi hem de perdre ni un minut: hem de centrar-nos a treballar i a connectar amb la societat.

